

Výrok

Soudní dvůr Evropské unie zjevně nemá pravomoc odpovědět na otázky položené rozhodnutím Tribunal Arad (soud prvního stupně v Aradu, Rumunsko) ze dne 31. května 2021.

(¹) Datum doručení: 28.6.2021.

Kasační opravný prostředek podaný dne 1. srpna 2021 „Rezon“ OOD proti rozsudku Tribunálu vydanému dne 16. června 2021 ve věci T-487/20, Rezon v. EUIPO

(Věc C-476/21 P)

(2022/C 84/27)

Jednací jazyk: bulharština

Účastníci řízení

Účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek: „Rezon“ OOD (zástupce M. Jordanova-Charizanova, advokátka)

Další účastník řízení: Úřad Evropské unie pro duševní vlastnictví (EUIPO)

Usnesením ze dne 10. prosince 2021 Soudní dvůr (senát rozhodujícího o přijatelnosti kasačních opravných prostředků) rozhodl:

1. Kasační opravný prostředek není přípustný
2. „Rezon“ OOD ponese vlastní náklady řízení.

Kasační opravný prostředek podaný dne 26. srpna 2021 Kyperskou republikou proti rozsudku Tribunálu (druhého senátu) vydanému dne 16. června 2021 ve věci T-281/19, Kypr v EUIPO

(Věc C-538/21 P)

(2022/C 84/28)

Jednací jazyk: angličtina

Účastníci řízení

Účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek: Kyperská republika (zástupci: S. Malynicz, BL, S. Baran, Barrister, V. Marsland, Solicitor)

Další účastník řízení: Úřad Evropské unie pro duševní vlastnictví

Usnesením ze dne 21. prosince 2021 Soudní dvůr (senát rozhodující o přijatelnosti kasačních opravných prostředků) rozhodl, že kasační opravný prostředek je nepřijatelný a že Kyperská republika ponese vlastní náklady řízení.

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Hof van Cassatie (Belgie) dne 4. listopadu 2021 – Verbraeken J. en Zonen BV, PN

(Věc C-661/21)

(2022/C 84/29)

Jednací jazyk: nizozemština

Předkládající soud

Hof van Cassatie

Účastníci původního řízení

Navrhovatelé kasační stížnosti: Verbraeken J. en Zonen BV, PN

Předběžné otázky

- 1) Musí být čl. 13 odst. 1 písm. b) bod i) nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004⁽¹⁾ ze dne 29. dubna 2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení, čl. 3 odst. 1 písm. a) a čl. 11 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1071/2009⁽²⁾ ze dne 21. října 2009, kterým se zavádějí společná pravidla týkající se závazných podmínek pro výkon povolání podnikatele v silniční dopravě a zrušuje směrnice Rady 96/26/ES, jakož i čl. 4 odst. 1 písm. a) nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1072/2009⁽³⁾ ze dne 21. října 2009 o společných pravidlech pro přístup na trh mezinárodní silniční nákladní dopravy, vykládány v tom smyslu, že z okolnosti, že podnik, který získá oprávnění pro silniční dopravu v členském státě Evropské unie podle nařízení (ES) č. 1071/2009 a nařízení (ES) č. 1072/2009 a musí tedy být řádně a trvale usazen v tomto členském státě, vyplývá, že je tím nevyvratitelně prokázáno, že tento podnik má pro určení použitelného systému sociálního zabezpečení své sídlo ve smyslu čl. 13 odst. 1 nařízení (ES) č. 883/2004 v tomto členském státě a že pro orgány členského státu zaměstnání jsou tyto závěry závazné?
- 2) Může vnitrostátní soud, který zjistí, že dotčené oprávnění pro silniční dopravu bylo získáno podvodným způsobem, k tomuto oprávnění nepřihlídnout nebo musí orgány členského státu zaměstnání na základě zjištění podvodu nejprve dožádat orgány, které oprávnění vydaly, o odnětí tohoto oprávnění?

⁽¹⁾ Úř. věst. 2004, L 166, s. 1.

⁽²⁾ Úř. věst. 2009, L 300, s. 51.

⁽³⁾ Úř. věst. 2009, L 300, s. 72.

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Litva) dne 9. listopadu 2021 – UAB „Gargždų geležinkelis“ v. Lietuvos transporto saugos administracija

(Věc C-671/21)

(2022/C 84/30)

Jednací jazyk: litevština

Předkládající soud

Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas

Účastníci původního řízení

Navrhovatelka: UAB „Gargždų geležinkelis“

Další účastníci řízení: Lietuvos transporto saugos administracija, Lietuvos Respublikos ryšių reguliavimo tarnyba, AB „LTG Infra“

Předběžné otázky

1. Musí být první a druhá věta článku 47 odst. 4 směrnice 2012/34/EU⁽¹⁾ vykládány v tom smyslu, že jednoznačně zakazují přijetí vnitrostátního právního předpisu, který stanoví, že v případě přetížení infrastruktury lze v době přidělování kapacity zohlednit míru využití železniční infrastruktury? Má na toto posouzení vliv, jestli je míra využití železniční infrastruktury vázána na skutečné využití této infrastruktury v minulosti nebo na její využití plánované v období platnosti příslušného jízdního řádu? Mají pro toto posouzení nějaký význam ustanovení článků 45 a 46 směrnice 2012/34, která při koordinaci požadované kapacity přiznávají širokou posuzovací pravomoc provozovateli veřejné infrastruktury nebo subjektu, který rozhoduje o kapacitě, a způsob, jakým byla tato ustanovení provedena do vnitrostátního práva? Má pro toto posouzení nějaký význam skutečnost, že zjištění o přetížení infrastruktury je v konkrétním případě založeno na kapacitě, o kterou požádaly dva nebo více železničních podniků pro přepravu stejného nákladu?